

„Danstieren“

et halvugentlig Ulyheds- og Oplysningssblad for det danske Folk i Amerika, udbjaget af DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

„Danstieren“ udkommer hver Tirsdag og Fredag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forud. Bestilling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres: DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

„Danstieren“ ledes indtil videre af Past. A. M. Andersen som Direktionsformand.

Alle Indsendelser — Afhandlinger, kortere Artikler og Korrespondancer sendes til Past. A. M. Andersen, Rt. 1, Strene, South Dakota.

Ansøgere sendes direkte til „Danstieren“, Dr. D., Blair, Nebr.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danstieren“

Vilser sendt til Subskribenter, indtil udlystelig Oplysning modtages af Udgiverne og at Gælder er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Lovbøger.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der overlever i Bladet, enten for at lade høre dem eller for at faa Oplysninger om det aevnede, behøves de altid omtale, at de faa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Bibelforklaring.

Den hellige Nadvere som en Bekendelsesakt.

(1 Kor. 11, 22—27).

Om de tre Tusinde, der blev vundet for Guds Rige paa den store Pinsedag, læse vi i Ap. G. 2, 42, at „de holdt sig varagtigt til Apostlenes Undervisning og ved Samfundet, ved Brøds Brydelse og Bønnerne“. Og ved at høre eller læse dette vilde troende Mennesker straks mærke, at her staar vi over for et Menighedsbillede, som ikke alene hvieler paa den rette Grund, men som ogsaa bider om en Indersigthed, Klarhed og Fæsthed, som vi andre saa tit maa lutke efter, fordi vi føle, at vi her staa saa langt tilbage. Vel er det saa, at vi som lutheriske Kristne jo godt kende de Zoner og Hovedpunkter, som her fremdrages; vi ville jo endda ogsaa mene, at det er netop heri, vi have vor Styrke eller det Fortrin. Ja vi kende saa godt Talem om den apostoliske Undervisning eller Lære, og om Samfundet, de helliges Samfund, og vi have jo ogsaa — da i Teorien — Klarhed over Brøds Brydelse, det vil sige den hellige Nadver, og vi ville jo ogsaa mene, at vi forstaa at sætte Bønnen paa sin rette Plads. Og naar vi tale om og fremhæve Ordet og Sakramenterne som de grundlæggende og livsnære Midler, da udtrykke vi ogsaa netop det samme, som det der ligger i de her anførte Ord. Men selv om man har de rette Begreber med Hensyn til Tro og Lære, saa er det derfor ikke sagt, at man er kommen saa langt i en hjertelig Opfattelse og Tilslægnelse af Naadens Midler. Og siffer er det, at om man ogsaa ved Guds Naade i nogen Maade har naaet til, aandelig talt, med Marie at sidde ved Herrens Fødder, saa er man dog langt fra fuldbommen eller fuldmøden, men maa erkende og føle, at det er langt frem, før man naar til „Mands Mødenhed, til Kristi Fuldens voksne Alder“ (Ef. 4, 13). Og fæste vi saa vor Tante og vor Dødsfærdighed paa Naademidlerne her for sig, da synes det som om der i vor Tid er bleven kastet temmelig godt Lys over Forkyndelsen og Daadens Betydning og ogsaa over det kristelige Livs Utranger saa vel hos den enkelte som i Samfundet, hvortil jo den kristne Bøn hører, haade den enkelte og hele Menigheds. Men, derimod kunde det se ud, som om det kunde staa lidt mere i det dunkle med Hensyn til Nadverens Betydning og Betsignelse. Gaa vi til den kristelige Literatur, vilde vi finde, at der er skrevet meget mindre om Herrens Nadver end om Daadens og den kristelige Prædiken. Og dette maa vel ligge noget i, at de, der ellers have Naadegave til med det kristelige Ord at klare og belyse mange andre Ting i Guds Husboldning, at de føle sig ikke saa modne og stærke, naar det gælder en Betragtning og Betsignelse af vor hellige Nadver. Og er det noget, der staaar dunkelt og uklart for mange Kirkefolk, saa er det vist Nadverens Betydning

og Betsignelse for Kristentlivet. Og hvordan det i dette Stykke staaar til med Præster, Hyrder og Lærere i Guds Menighed, ja det maa jo endog kende for sit Vedkommende; men muligt er det, at det er smaat not med de fleste af os, saa at vi færlig her trænge til mere Lys i Guds Lys.

Hvad jeg ellers her vilde meddele kristne Venner, er at give en lille Fremstilling af en vis enkelt Side af Nadverens Betydning. I de oven for anførte Ord af 1. Kor. meddele Paulus Nadverens Indstiftelses Ord, og fortsætter: „Thi saa ofte som I æde dette Brød og drikke denne Kalk, forkynder Herrens Død, indtil han kommer. Derfor, hvo, som æder dette Brød eller drikker Herrens Kalk uærdigt, skal være skyldig i Herrens Legeme og Blod.“ Efter denne Ordstilling staaar det som en Befaling at forkynde Herrens Død, saa at alle de, der ville gaa værdigt til Herrens Bord, skulle med Munden afslutte Bekendelse om ham, hvis Nadverbord de besøge. Alt Atergælder er skyldige at gøre dette, er jo en Selskabsfølgelse, men det er næppe rigtigt, at der paa dette Sted skal være Tale om en mundtlig Bekendelse. Det er let at se, at der paa den Maade ikke bliver nogen rigtig Forbindelse mellem Indstiftelses Ordene og de Sprog, der tale om at forkynde Herrens Død og at gøre sig skyldig i Herrens Legeme og Blod, som Ordernes Form jo klart nok viser, at der netop skal være en nøje Sammenhæng. Men toge vi Ordene „at forkynde Herrens Død“ saaledes, at de ikke indeholde en Befaling, men udtale, at naar vi gaa til Herrens Bord, da er selve denne Gang en Forkyndelse af Herrens Død, da bliver der Sammenhæng og Forbindelse til det hele. Naar Indstiftelses Ordene slutte med „gør dette til min Husommelse“, saa falder det naturligt, at der som Forklaring forstaaes med, at det er ogsaa dette, vi gør, saa ofte som vi gaa til Herrens Bord, idet vi ved denne Gang ihu-tommer og forkynder Herrens Død og hele hans Frelsergerning. Og da faar ogsaa det følgende, det om at gøre sig „skyldig i Herrens Legeme og Blod“, sin rette Plads. Thi naar selve Nadvergangen er en Bekendelse, saa følger det af sig selv, at de, som ikke gaa til Nadver med det rette Sind, begaa Helligbrøde, fordi der ikke i deres Gang er den Bekendelse, som det er og skal være i enhver ærlig Gang til Nadverbordet. Saaledes bliver det ogsaa forklaret af mange gode Forklærere. Og med Hensyn til Overfættelsen er det at sige, at i anden Person flertal har et græst Udsagnsord samme Form for den fremfættende Maade (Inditiv) og for Udsagnsord (Imperativ). Og det bliver derfor nærmest Sammenhængen der skal vise, om et saadant Udsagnsord staaar i den almindelige Fortællingsform eller i den almindelige Fortællingsform, „vi forkynde“, eller udtrykker en Befaling som: „forkynder“ eller som: „forkynder“ eller „I skulle forkynde“. Og da nu Sammenhængen her, som sagt, taler for, at Ordene „forkynde Herrens Død“ tages som en Udtalelse om, hvad der finder Sted i og ved selve Nadvergangen, saa er det vist rettest at forstaa det saaledes, altsaa denne Form: „I forkynde Herrens Død“.

Og naar Sagen betragtes og bedømmes fra et almindeligt kristeligt Standpunkt, da vil det vist være indlysende for de fleste, at det kaster Lys over Nadveren, at man ikke alene tænker paa og har Forstaaelse af, at vi der virkelig modtage noget, men at det ogsaa kommer til at staa klart for os, at vi sige og erklære noget ved at gaa til Herrens Bord. Og naar vi ret betænke, at vi under vor Atergang bekende og forkynde Herrens Død og hele hans Frelsergerning, da vilde vi føle, hvor betydningsfuldt og ansvarfuldt det er at gaa til Nadverbordet. Og det vil ogsaa hjælpe os til for Alvor at overveje, hvor meget der ligger og skal ligge i den apostoliske Formaning: „Høret Menneske prøve sig selv, og saaledes æde han af Brødet og drikke af Kalken.“ Og skønt jeg ikke her kan toge Plads til at udtale Forholdet mellem dette: „at døbes til Herrens Død“, og „at forkynde hans Død“ under Nadverens Rydelse, saa vil jeg dog paapege, at der er dyp kristelig Antagelse i dette — at i Daadens bringes vi i Forhold til Frelsen i Jesu Død og Betaling for Verdens Synd; og at vi saa i Nadveren, som troende og døbt, bekende den Herrens Død, som vi i Daadens have faaet Delagtighed i. Vi komme til Daadens som de trængende og hjælpeløse, men som Kristne gaa vi til Nadveren som de, der i Daadens have faaet Borgerskab i Guds Rige. Og

derfor kunne vi her have noget at betænke, noget at frembringe som et Lov- og Takoffer til Gud, hvilket vi gør, naar vi i og under Nadveren forkynde Herrens Død. J. P.

Til min Ven Nikolaj.

Hvi holder Du inde? — Kan intet Du finde, Hoormed Du kan vinde Din Sag, Nikolaj?

Tog Pennen fra Dre, Og lad os faa høre: Hvad tænker Du på i For Danst, Nikolaj?

Man tør sig ej spare, Hvis man vil bevare Vort Sprog fra den Fare, Som truer, Nikolaj? Din Ven

Morten.

Det glæder mig, men

Og hvad er det saa, der glæder Dig? Jo, det er de mange, varme hjertelige Udtalelser af mange forskellige for Dansthedens Bevarelse her i Amerika. Thi jeg er ogsaa danst, saa det rører mit Hjerte, naar gode danske Strenger anslaaes. Og om I, mine ærede Modstandere, har forstaaet mig lige saa godt, som jeg har forstaaet jer, saa skammer I nok, at vi er enige om det vigtigste, om Maalet, men det er Midlet eller Midlerne til Maalet, vi ikke er enige om. Men det er ikke alene af næste Dato, jeg har læst begejstrede Udtalelser om Dansthedens Bevarelse. Og naar jeg har læst en Artikel i den Retning, har den funden Gentlang i mit Hjerte, men — ja, det er netop Sagen — der har stede lige som dybt inde i min Overbevisning lidt et langt Men — Og lige saa nu, naar jeg glæder mig ved at lægge Mærke til, at der er saa mange, der ikke og holde paa deres skønne Fædrears, saa siger jeg dette Men — op fra min dybeste Overbevisning og vil forsiyre denne min Glæde.

Juden jeg gaar længere, saa et Ord særligt til Damen i Brooklyn. Baade hendes Artikel og det, at Madre tager Del i denne Diskussion, glæder mig. Thi det maa da være i sin Orden, at Mødre har et Ord at sige, naar det gælder Mødre's maalets Bevarelse. Men at hun vil stille min og Sønderjydernes Dansthed i Tvivl, det forjener en lille Replik. Derfor:

Om jeg var sønderjydsk, Som De min Strift vil tyde, Var jeg vel derfor tht? — Men jeg er „Krone-Jyde“.

Er født i „Beftergaard“ Og døbt i Jelling Kirke, Jeg kendte gode Raar I Ly af Bø og Birke.

Al Stolegang jeg sit Vidt mer end mange Dreng, Jeg lærte Sprog og Skit — Mer værd end mange Penge.

Jeg tjente Christian 9, Vor ædle Danertonge, Stod Vagt for Oberst Bi Med Ojenlaag helt tunge.

Saa jeg er danst, som De, Det tør De ikke nægte, Thi De maa kunne se, Beviserne er ægte.

Men jeg er ej Poet, Saa Rimet maa jeg slutte. Om jeg er lidt Profet — Lad andre derom prutte.

Altsaa — min Dansthed kan der ikke med Rette klages paa. Jeg kan nok glæde mig paa Danst, ved danst Tale, Sang og Musik m. m. m., men — Ja, nu kommer det.

Der vil mere til, langt mere til for at holde Danstheden oppe i Amerika end nogle Litteratører, lad dem end være saa hjertevarme og gode som muligt. Tro nu blot ikke, at jeg timser ad Hjertervarme. Den maa til, og den udretter ofte store Ting. Men — skal danst Hjertelighed nu staa over i danst Magelighed, eller skal den lede til kraftig og ihærdig Handlung? Thi jeg kan godt spaa jer, I mine behjerte danske Venner, at dersom der ikke i Fremtiden bliver gjort mere for Dansthedens Bevarelse, end der hidtil er gjort, saa vil den for de flestes Vedkommende snart

forfinde som Røg for Vinden. Studede Danstheden bevares her i Landet i længere Tid under de Forhold, vi nu finder i de fleste danske Hjem, Menigheder og Settlementer, saa maatte det se paa underbar Maade, og jeg har ingen Tro til, at Gud gør Under for at bevare Danstheden i Amerika. J. P.

For nogen Tid siden læste jeg en Artikel, hvori det fremhævedes, at det særlig vilde blive Kirken, der skulle bevare det danske Sprog i Amerika. Det tror jeg ogsaa, det vil, om det skal bevares. Thi den kristelige Undervisning er ikke alene det bedste og dyreste, men næsten det eneste, vor Ungdom faar i Modersmaalets Bevarelse. Men vi maa dog huske paa, at Kristendommen er ikke særlig danst, Lutherdommen heller ikke, saa der skal andet til for særlig at opholde det danske. Og hvad er saa det?

Ja, det har jeg ventet paa, at mine ærede Modstandere skulle sige os. Professorene pegede særlig paa det foredelagtige ved at kunne Danst, saavel som ved i det hele taget at kunne flere Sprog. Det er godt nok, saa langt det rækker. Men Forbelen rækker jo ikke længere end til den, der arbejder i Forretninger, hvor der trædes Danst, og saa til de faa, der faar mere end almindelig Stolegang. Der er andre, der har næret danst Historie og Literatur, andre er gaaet et Skridt længere og har anført Navne paa Forfattere. Men hvad er Forfatterne eller Navnene i Danmarks Historie og danst Literaturhistorie for den danske Ungdom, som er født og opdragen i Amerika, og ikke tender, hvad disse Navne dækker? Kan de være stort andet end Hieroglyfer?

Sammenlign en Gang den Undervisning og Uddannelse, vore Børn faar paa Engelsk, med den, de faar paa Danst — engelsk Sprog, Amerikas Historie, amerikanske „Business“—Sag, engelsk Literatur paa den ene Side og saa den tarvelige Religionsundervisning (i bedste Fald) paa den anden Side. Tænk nu roligt, men alvorligt over denne Sammenligning. Mon I saa fremdeles kan haabe paa Dansthedens Bevarelse, uden at der gøres noget mere, ja, langt mere end hidtil for vore Børns Uddannelse i Danst? Efter min simple Formening er det fortrinnsvis gennem Undervisning i danst Sprog, Historie og Literatur, Kærligheden til det særlig danske maa vækkes. Gøres det ikke noget særlig i den Retning, der forlæser, saa kan jeg forubligge Resultatet. Thi hvor kan et Menneske komme til at elske det, han ikke tender som ædelt og skønt og godt og elskværdigt. Der kan stribes alenagte Artikler og holdes glædelige Taler for Dansthedens Bevarelse — gøres der ikke mere, saa gaar den Højden alligevel.

En Ting, der kommer frem i denne Drøftelse, er Omtale værd. Entelte har staaet til Lyd for at lære Engelsk godt, endog for Dansthedens Bevarelse. Det er en rigtig Tante, det er jeg vis paa. Den, der kan tale Engelsk som en Amerikaner, kan fristes ikke nær saa let til at stamme sig ved Modersmaalet som den, der taler dansk Engelsk. Vi kunne Engelsk rigtig godt, det vil snarere fremme end hjerne det danske Sprogs Bevarelse. Og desuden er den, der er vel hjemme i Engelsk, skiftet til at møde Obergangen, naar den er nødt til at komme. Men, som sagt, for Bevarelsen af Danst maa der ogsaa Uddannelse i Danst til.

Der er kommet noget andet frem i denne Diskussion, som har glædet mig endnu mere. Det synes ligesom, det er ved at naage a n d e l i g e Interesser blandt vort danske Folk i Amerika. Og Sproget er jo, som fra først af har været fremhævet, ikke Hovedsagen for mig. Det skal tjene noget, det skal tjene de ædelste Interesser. Et kan jo ikke betvivles, at de allerfleste af vore Landsmænd i Amerika er kommen her af timelige og materielle Hensyn, og disse Hensyn er traadt saaledes i Forgrunden, at de har truet vort Folks Mandssind. Det er da lært at kunne ane, at der er ves at indtræde en Vending til det bedre i saa Sænsende. Næsten i alle Artikler har Kærligheden til Kristendommen, og særlig til vor lutheriske Kirke, og Omhu for vor Ungdoms Bevarelse og Frelse været den dybe Grundtone. Det kan ikke andet end glæde enhver ærlig Kristen, og det har glædet mig, da det virkelig betyder noget, men —

Ja, med vort lære danske Folks aandelige Levedegetelse, Bevarelse og Samling i vor lutheriske Kirke som

Maal vil jeg saa arbejde for Dygtiggørelse i Engelsk uden at forjømme det danske, og saa maa I gerne, mine ærede Modstandere, med samme Maal for Dje arbejde for Dygtiggørelsen i Danst uden at forjømme det Engelske. Maafte vi saa arbejde os sammen og mødes en Gang.

Morten Jbsen.

Hvor længe?

Nu har jeg læst meget i de sidste Tider i „Danstieren“ angaaende det danske Sprog i Amerika, men i alt det, som er skrevet, har jeg forgaes søgt efter en Tante, som jeg gerne vilde have frem, og jeg vilde gerne haft en anden til at streve derom, som kunde have fremlagt det bedre. Men jeg skal nu forsøge at sige et Ord med i Laget. Lad mig da først sige, at jeg elsker det danske Sprog og vilde meget nødig give Afstald derpaa som Sprog i mit Hjem og som Sprog i vor Kirke og Søndagskole, og det behøver vi da vist heller ikke, saalænge vi har Præster, som ikke kan prædike Guds Ord i andet Sprog, og saa længe vi, der er fødte i Danmark, er i Live. Men lad os nu tænke os lidt længere frem.

Troer I, at mine eller dine Børnebørn skulle kunne elske det danske Sprog med den Kærlighed som du og jeg? Hvoermange af de danske Børn her i Landet bliver underviste i Danmarks Historie? Hvoermange af dem tender mere til Danmark end det lille, Fader og Moder har fortalt dem derom, hvilket maafte lidt er meget sparsomt og drejer sig vel saa i Almindelighed om os selv. Hvoermange danst Stoleundervisning saa i Almindelighed de danske Børn herovre? Ja, de Steder, hvor jeg har været, har det nu været forsvindende lidt, og dette lidt, som de har faaet, har da ikke tullet strakte sig ud over Religionen. Tillad mig nu at spørge, om dette lidt skulle give dem en saa stor Kærlighed til Danmark og danst Sprog, at de opoffende unge stulde indprænte det i deres Børn? Jeg tror det næppe, da ikke for ret manges Vedkommende. Hvad er det, som giver os, der er komne fra Danmark, en Fortærlighed for dette Land og dets Sprog?

Er det ikke disse skønne Barndomsminder, vi bringe med os? Er det ikke, fordi vi kende dette Lands Historie fra oldgamle Tider, tender disse gamle tapre Forfædre, som har hævede Danmark? Vi føler os stolte af at tilhøre et saadant Folk. De danske er ogsaa et respekteret Folk iblandt Amerikanerne, saa vi behøver ikke at stamme os ved at være danske.

Men de danske, som er fødte i Danmark, og de, som er fødte af danske Forældre i Amerika, er to forskellige Slags med Kærlighed til to vidt forskellige Landes Udvikling, og som Kirkesamfund, Præster og Lærere maa vi ingenlunde være saa egentlige, at vi ganske overser dette. I de offentlige Stoler her lærer vore Børn blandt andet Historie, de bliver gjort bekendt med de Helte, som har friet og baaret dette Land. Hvad Under da, om de stulde komme til at elske dette Land, hvor de er fødte, saavel som dette Lands Sprog, hvori de er oplærte. Og skal vi bevare vor Ungdom i det danske, saa skal der mere til end det, at Fæder og Moder er danske. Vi skal huske paa, hvilken vældig Modvægt vi da har imod os. Og en af de vigtigste Betingelser er da, at vi famler os mere og mere i vore Kolonier, saa vi derved faar mere Anledning til at gennemføre, ikke alene den kristelige Undervisning, men ogsaa Sproget. Men lad os nu standse lidt og tænke os om. Hvoermange unge i. EtS. har der i de sidste 25 Aar forladt den danske Kirke, hvor de er bleven konfirmerede? Maafte Prof. Vig kunde give lidt Oplysning desangaaende, saavel som om Grunden, hvorfor de har forladt os. Mon Sproget har noget med dette at gøre, og særligt i Byerne? Jeg tror ikke, at det danske skal tages ud af vore Kirker, saalænge der er nogen, som vil høre det, og saa længe Menighederne saa deres Kræfter fra Emigrationen. Men jeg tror, at Tiden er her netop til at bruge begge Sprog. Jeg tror, det er nødvendigt for den luth. Kirkes Bevarelse, at vore Præster kan samtale og prædike paa Engelsk, ja helst i et saadant Sprog som er fri for Dialekt, et rent, fint Sprog. Vi har en Ungdom, som er i Opvægt, og som vil stille større Fordringer til Præstene, end vi gør, og er her I, som

elster det danske Sprog, saa er det 7, som er ligegyldige derfor, og 2, som aldeles ikke vil have noget med det at gøre. Det nytter ikke, at vi ved alt vort Skrivers forsøger at trække en vaad Klud over dette, fordi vi vil være danske. De unges Nationalsprog er Engelsk. Amerika er deres Fødeland, og hvis vi ikke vil rette os dertil, saa vil Resultatet blive, at de forlader Kirken. For tvinge dem til at være danske kan vi nu ikke med al vor Magt, og vor største Pligt som Kirkesamfund maa dog vist være at bevare disse unge, som i Kirken er døbt og konfirmerede, enten det nu sker paa Danst eller paa Engelsk. Jeg vilde gerne, at vor Ungdom vilde være danst; men Faktum er, at den er det ikke og vil ikke være det — Den tror, at det er til ingen Nytte at kunne 2 Sprog, men at det engelske stulde være nok. Det er jeg ikke med paa, og at det ene Sprog stulde være en Hindring for det andet, det passer aldeles ikke. Jeg har en Søn, som var 4 Aar, før han kunde tale et engelsk Ord. Derimod talte han norsk og svensk, da vi havde norske Raaber paa den ene Side og svenske paa den anden, og vi talte dansk i Hjemmet. Vi flyttede imidlertid, og han kom i daglig Berøring med danske Børn, som talte engelsk med hinanden (som Børn altid gør), og i Løbet af en 3 Ugers Tid talte han det engelske Sprog, og ved 2 Sprog har det lettere ved at lære det 3die og ved 3 det 4de. Jo, lær I bare eders Børn Danst, Tysk og Fransk. Det engelske behøver i Forældre net ikke at lære dem, for det skal de selv faa lært, og de vil lære det bedre, hvis de ikke høre et grovkortet Sprog i deres Hjem. I Settlementer paa Landet, hvor danske boer Nabo til Nabo i hele Statedistriktet, hvor de har store Menigheder, hvor de kan have danst Stole 3 a 4 Maanebør om Aaret, der er det naturlige ikke saa danstelig at bevare Sproget, og det vil, hvis der bliver lagt særlig Vægt derpaa, blive bevaret i lange Tider. Men lad mig saa Lov til at minde om, at det er ikke saadan alle Vegne. Tag nu f. EtS. i Byerne, hvor vore Børn gaar i engelsk Stole hver Dag og ikke hører det danske, uden naar de er hjemme, og da maafte ikke altid, og de kommer bort fra Hjemmet, og i det daglige Forretningssliv hører og omgaaes de aldrig med andet end Engelsk, da skal der sikkert en stor Kærlighed til det danske Sprog til, hvis alle disse stulde blive bevarede i den danske luth. Kirke. Og forlæng at disse Børn stulde være den danske luth. Kirke i Fremtiden, det er et absolut urimeligt Forlangende. Hvoermange af vore unge danske Mand og Kvinder indgaa ikke Hægtelab med fremmede Nationer? Hvor bliver de af? hvad gør Kirken for dem? Jeg saa en Sammenligning i „Danstieren“ om 2, den ene havde været her i 8 Aar og havde for en del glemt det danske Sprog — hvormed den anden havde været her i 14 Aar og ikke glemt det. Nu vel, før vi begynder at tale nedværdigende om dette, burde vi saa ikke se lidt nærmere paa Forholdene. Sæt til Eksempel, du kom her til Landet som ganske ung, som ind i saabanne Forhold, hvor du ikke havde Anledning til at benytte det danske Sprog i 8 Aar, og lige med engang stulde du til at tale det. Da kan det godt være, at du vilde komme til at søge lidt rundt i din Huskommestofte, før du kom rigtig paa Gled. Og du, som har været her i 14 Aar, du har maaft i alle disse 14 Aar været i saadanne Forhold, at du har talt Danst hver Dag. Da er det vel ikke saa sært, om du ikke har glemt det. Det forekommer mig mere nedværdigende at have været her i Landet i 14 Aar og saa knapt have lært saameget Engelsk, at de kan gøre dem forhaaflige i den almindelige daglige Omgangelse, og vi har mange af dem, som det er saadan brug. Min Tante er derfor: brug begge Sprog i Kirken. Vi mener at have Lov til at gøre Forbring paa, at de vordende Præster i den forenede danske luth. Kirke er det engelske Sprog fuldt mægtige i Tale, Sang og Undervisning for derved at blive i Stand til at bevare saa mange som muligt af vore unge i Kirken. Og saa, hvor længe vi skal beholde det danske Sprog i Amerika, det ved jeg ikke, men det vil være meget længe endnu. Sproget i sig selv har vel ikke noget særligt tiltrækkende ved sig mere end det engelske, saa at det er derfor, vi elsker det. Men vi elsker det, fordi vi lærte det der hjemme i Danmark paa Moders Sprog. For manges Vedkommende lever Moder der hjemme endnu. Vi elsker Sproget,